

קונטרס

ע"ד

מבצע הקהל

נערך ונלקט
משיחות ומכתבי כ"ק אדמו"ר שליט"א

בלתי מוגה

יר"ל ע"י

מטה מבצע "הקהל"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת הקהל, תשמח

תהא שנת חירות משיח

מפתח

מכתב כ"ק אדמו"ר שליט"א - ו' תשרי תשמ"ח	ע' ד
מצות הקהל - בתושב"כ וברמב"ם; פרטי המצוה ואופן קיומה	ס"ב
תוכן ומטרת מצות הקהל - "ליראה את ה'"; מעמד הקהל "באימה וביראה" - בדוגמת מעמד הר סיני בכל פעם מחדש	ס"ג
ב"הקהל" מתאחדים כולם ב"קהל אחד" - אחדות ישראל	ס"ד
טעם חיוב מצות הקהל - במוצאי שמיטה	ס"ה
תוכן מצות הקהל ברוחניות - גם בזמן הזה	ס"ו
"שנת הקהל" - הקשר דמצות "הקהל" לכל השנה	ס"ז
חיוב ההתעסקות בעניני "הקהל" - בכל הזמנים, ובמיוחד בשנת הקהל; אי"ז מטעם "זכר" להקהל	ס"ח
מבצע הקהל - פרטי ואופני המבצע	ס"ט
"הקהל" ביחיד - בעבודת האדם לעצמו; אצל תלמידי הישיבות - בלימוד התורה	ס"י
השתתפות כל הארגונים ומוסדות יהודיים - במבצע הקהל	ס"א
רישום כרטיסים; המעלות שבדבר; מינוי איש מיוחד ע"ז - בכל מקום ומקום	ס"ב
אופן ההתארגנות; כל מוסד בפ"ע; איחוד כל המוסדות; בשכונה גדולה - לעשות רשימה אחת	ס"ג
פרסום במכתביעת; בצירוף כרטיס - ע"מ לגזור ולשלוח	ס"ד
הצלחת המבצע דורשת - תיאום בין המוסדות ואיחודם	ס"ו

בס"ד

פתח דבר

בזה הננו מוציאים לאור קונטרס ע"ד מבצע הקהל שנערך ונלקט משיחות ומכתבי כ"ק אדמו"ר שליט"א בחודש תשרי, שנת הקהל, שנה זו.

הליקוט והעריכה כו' - הם על אחריות הרושמים בלבד.

מטה מבצע "הקהל"

ז' מרחשון שנת הקהל, תשמח, תהא שנת חירות משיח ברקלין, נ"י.

ובהמשך למכתב הקודם שבו הוזכר בקצרה שלמרות שמצות „הקהל” במובנה הפשוט קשורה בזמן שבית המקדש קיים, הרי היא עם זאת נוגעת בפועל, במובנה הרוחני, בכל מקום ובכל זמן,

נתעכב כאן על נקודת הדבר ופרטים מסויימים בה, כיצד להביא את הדבר לידי מעשה בפועל, הן ביחס ל„העם” בכלל, יהדות של קהל וציבור ופעולותיהם, והן בחייו של כל יהודי כיחיד.

* * *

בראש ובראשונה יש לנצל את ההתעוררות של ימי חודש תשרי, ובמיוחד: של ראש השנה, שבת תשובה וכו', כדי לכנס ולהקהיל יהודים — אנשים, נשים וטף, עד ל„קטני קטנים”, לכנס אותם ב„מקום” קדוש, כלומר באזירה קדושה, ולנצל את הדבר לשם המטרה והיסוד של מצות „הקהל”: „למען ישמעו ולמען ילמדו ויראו את ה' אלוהיכם ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת”.

במיוחד זו חובתו של כל מי שהוא „מלך”, מנהיג בסביבה, רב בקהילתו, מחנך בכיתתו, אב במשפחתו, „לקרוא באזניהם”, להשמיע את דברי התורה ומצוותי' בחוג שלו, בכל מקום שהוא יכול להגיע אליו, בתוקף וברצינות, ועד שהדבר ייצור רושם עמוק והשפעה ממושכת על השומעים,

שירגישו וישפיעו במשך חודש תשרי, ובמשך כל השנה, ובמשך כל שבע השנים, מ„הקהל” זה ועד ל„הקהל” הבא, השפעה שתתבטא בחיי היום-יום, בהתנהגות המבוססת על „ליראה את השם”: לימוד התורה וקיום המצוות, וביחד עם כך — בשמחה ובטוב לבב, כפי שהדבר מודגש בעובדה שמצות „הקהל” היא ב„זמן שמחתנו”, בחג הסוכות.

* * *

הקהל . . . נוגעת . . . ובכל זמן: להעיר מאברכנאל עה"ת וילך: מכאן נשאר המנהג בימינו שביים השמיני חג העצרת האחרון נקראים יום שמחת תורה שבו ביום אנו משלימים את התורה עומד הגדול שבקהל ומסיים אותה והוא בעצמו קורא מבלי תורגמן פרשת וזאת הברכה לדמיון מעשה המלך בזמן האלקי הוא. נוגעת בפועל, במובנה הרוחני: ראה השיחה שבתחילת הליקוט (סעיף ו), שבמצות הקהל ה"ז יותר משאר מצוות (וראה שם הערה 38, שתוכנה הרוחני אולי אפ"ל שהיא ביתר שאת מבזמן שביהמ"ק קיים), ע"ש. מעשה בפועל: כי המעשה הוא העיקר — אבות פ"א מ"ז. תקו"ז תנ"ב (פז, סע"א). ת"ס (צג, ב). ת"ע (קלג, ב. קלד, א).

בראש ובראשונה וכו': ראה גם מכתב ימי הסליחות התשכ"ו (לקו"ש ח"ט ע' 446). ל„קטני קטנים”: ראה רמב"ן ואוה"ח עה"פ וילך שם, יג. גו"א (לפרש"י עה"ת) עה"פ שם, יב. חדא"ג מהרש"א לחגיגה ג, א. ובמניח מצוה תריב, נראה דתיב שיצאו מכלל נפל או בנולד שכלו רוב חדשיו. וראה מכתב יום שלשים לחודש תשרי התשמ"ז הערה ד"ה והטף. וש"נ.

למען ישמעו . . . התורה הזאת: וילך לא, יב. כל מי שהוא „מלך”, מנהיג . . . רב וכו': ראה לקו"ש נצו"י תשמ"ז הערות 20, 34. וש"נ. ליראה את השם . . . וביחד עם כך — בשמחה: להעיר מספרי עה"פ ואתחנן ו, ה: ואין אהבה במקום יראה כו' אלא כו'.

לימוד התורה וקיום המצוות . . . בשמחה ובטוב לבב: ראה רמב"ם סוף הל' לולב. ד"ה שמח תשמח התשמ"א (קונטרס י"ג אלול תשמ"ז) ס"ד. וש"נ. זמן שמחתנו, בחג הסוכות: ראה יליש אמור רמו תרנד בתחלתו: אתה מוצא שלש שמחות כתיב בחג. וראה לקו"ש ח"ד ע' 418 ואילך.

מכתב כללי מכ"ק אדמו"ר שליט"א

(תרגום מאידיש)

ב"ה וא"ו תשרי, יום שלישי שהוכפל בו כי טוב,
פ' וזאת הברכה, שנת ה'תשמח
שנת הקהל,
ברוקלין, נ. י.

אל בני ובנות ישראל
בכל מקום שהם

ה' עליהם יחיו

שלום וברכה!

בעמדנו בראשית השנה החדשה, המיוחדת בכך שהיא „שנת הקהל”,

ובהתאם למצוה הכללית בזמן בית המקדש, כאשר הקהילו את כל היהודים, „העם האנשים והנשים והטף”, בבית המקדש, והמלך ה' קורא באזניהם פרשיות מן התורה, כדי לזרזם במצוות ולחזק ידיהם יותר ב„ליראה את השם”, ביהדות, תורה ומצוות,

וא"ו תשרי: יום הסתלקות של אמי מורתי הרבנית הצדקנית מרת חנה ע"ה, נסתלקה שבת תשובה בעת עלות המנחה שנת תשכ"ה.

יום שלישי שהוכפל בו כי טוב: פרש"י בראשית א, ז (מב"ר פ"ד, ו). ובאוה"ת (בראשית לג, א ואילך. משפטים ע' אקנו. ועוד) ובמכתב כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע (נדפס בסה"מ ה'תשי"ט ע' 19 (השני) ואילך. אגרות-קודש שלו ע' קלה ואילך) מקשר זה עם טוב לשמים וטוב לבריות (קידושין מ, א).

פ' וזאת הברכה: להעיר, אשר בקביעות שנה זו היא במשך ג' שבועות, רובו של חודש תשרי, ולהעיר מתורת אדה"ז: מען בעדארף לעבן מיט דער צייט . . . מיט פרשת השבוע כו' (היום יום" ב' חשוון. ספר השיחות התש"ב ע' 29 ואילך).

שנת הקהל: כו' י"ל, דכל השנה כולה נקראת ע"ש קיום מצות הקהל בחג הסוכות, ע"ד הלשון „שנת היובל” (בהר כה, יג. ובכ"מ), שכל השנה נק' „על שם תקיעת שופר” (רש"י בהר שם, י) דיוהכ"פ (בהר שם, ט) — ואף שבשנת היובל יש דיני יובל כל השנה וכלי שינוי — אף ששם השנה („שנת היובל”) אינו ע"ש דינים אלה אלא ע"ש התקיעה („יובל”), שהיא פעולה חד-פעמית. ואולי י"ל שגם בהקהל כל תכליתו אינו פעולת ההקהל עצמה, אלא התוצאה בימים שלאח"ז, „ליראה גו' כל הימים גו'” (וילך לא, יג). — ואולי עפ"ז יומתק לשון הכתוב בנוגע לקביעת זמן הקהל „מקץ שבע שנים במועד שנת השמיטה” (וילך שם, ח), וכפרש"י שם בשנה ראשונה . . . שנה שמינית . . . קורא אותה שנת השמיטה כו' — להדגיש שזהו"ע השייך להשנה. ולהעיר (שכל) שנה זו נקראת בחז"ל (מגילה יז, ב. סנהדרין צו, א. ועוד) „מוצאי שביעית”.

הקהילו את כל היהודים וכו': בפרטיות ראה רמב"ם הל' חגיגה פ"ג.

העם האנשים והנשים והטף: וילך לא, יב.

קורא באזניהם פרשיות מן התורה . . . ביהדות וכו': רמב"ם שם ה"א (וראה לעיל בפנים הליקוט). ליראה את השם: וילך שם, יג.

כבר דובר פעמים רבות במשך השנה שחלפה, על הציווי „ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם“, כפי שחז"ל מפרשים: „בתוך כל אחד ואחת מישראל“, אשר מתאים לזה כדאי אשר כל אחד ואחת, כולל ילדים קטנים, יעשה את ביתו, חדרו, כליו וכו', „מקדש מעט“, והתורה מבטיחה: „הבא לטהר — מסייעין אותו“, עד להבטחת הקב"ה: „ושכנתי בתוכם“.

כך הדבר בתקפו, ואדרבה ביתר שאת ויתר עז, בענין ומעשה כללי כזה, ביחס ל„הקהל“ המזכיר: מוטלת חובה על כל אחד ואחת לבצע את תוכן מצוות „הקהל בבית המקדש“ בסביבתו ובו עצמו.

במצות „הקהל“ מדגישה התורה כי ההקלה של „העב“, מורכבת מאנשים, נשים וטף: לכל אחד מן הסוגים האמורים ישנה — נוסף על קוי האופי הכלליים של „העם“ — גם תכונה מיוחדת. אנשים — ניחנים במעלה של עוצמה וכוח הנהגה, להיות מורי דרך בהתנהגות הכללית, הנהגה מחוץ לביתו וכו'; נשים — הן בבחינת „עקרת הבית“, הן מנהלות את הנהגת הבית, התחלת חינוך הטיפ, הבנים והבנות, וכו', ואילו טף — הם המתחנכים, המקבלים, הם מודרכים על ידי הוריהם ומחנכיהם.

דומה לכך גם ב„עולם קטן — זה האדם“: אצל כל אדם ישנן (צריכות להיות) כל התכונות האמורות: התוקף והעוצמה של „אנשים“, הזמן והכוחות שלו המסוגלים וצריכים להנהיג ולהשפיע ולהאיר מסביבו, בהנהגת העולם, וכן — של „נשים“ — בהנהגת הבית, ויחד עם זה הוא צריך להיות גם תלמיד ומחונך, כלשון חז"ל: „איזהו חכם — הלומד מכל אדם“.

וגם בכך מלמדת מצות „הקהל“ את כל יחיד, ב„עולם קטן“ שלו, שהוא נדרש „להקהיל“ ולאסוף את כל תכונותיו השונות, של „אנשים, נשים וטף“, ולהכניס אותם ב„בית המקדש“ הפנימי שלו, בהתמסרות מוחלטת לדבר המלך, זה הקב"ה, עד שיהיו כולם חדורים כליל ב„ליראה את השם“.

* * *

ויהי רצון שכל אחד ואחת, כולל ילדים קטנים, ינצלו את האפשרויות והכוחות הכלתי רגילים, ששנה זו „שנת הקהל“, מביאה אתה, בכל הענינים האמורים, באופן שיבוא לידי מעשה בפועל.

ועל ידי פעולות ה„הקהל“ והכינוסים יתחזק עוד יותר אצל כל אחד ואחת: „יחד לבני ליראה שמך“,

וההוספה בפעולות הכלליות האמורות תקרב עוד יותר ותחיש את הזמן שבו יקיימו את מצות „הקהל“, בכל פרטיה, בבית המקדש ממש, וישמעו את קריאת הפרשיות בתורה מפי המלך המשיח, במהרה בימינו ממש.

ככבוד ובכרחה להצלחה רבה בכל האמור,
ובברכת חתימה וגמר חתימה טובה
לשנה טובה ומתוקה

/מקום החתימה/

נ.ב. ה"י רצוי שנוסף על כינוסי „הקהל“ בימי הסוכות, יזדרזו ויקדימו את הכינוסים גם במשך עשרת ימי התשובה, וכד' ימים שבין יום הכפורים וימי הסוכות, וכל המרבה הרי זה משובח.

דובר . . . במשך השנה שחלפה: מכתב שבין י"ד וט"ו בשבט ה"תשמ"ז. קונטרס משיחת ש"פ תרומה, ו' אדר ה"תשמ"ז. ועוד.

ועשו לי מקדש: תרומה, כה, ח.

כפי שחז"ל מפרשים: ראשית חכמה שער האהבה פ"ו קרוב לתחילתו (ד"ה ושני פסוקים — ט, ב). ועוד. — נסמן במכתב הנ"ל.

ואחת: ראה שיחת ש"פ תרומה הנ"ל הערה 62.

כולל ילדים קטנים: ולהעיר אשר בנדבת המשכן השתתפו גם קטנים — אדר"נ פ"א. אוה"ח ר"פ תרומה ור"פ ויקהל. וראה צפ"ע עה"ת ר"פ ויקהל.

מקדש מעט: ראה יחזקאל יא, טו. מגילה כט, א.

הבא לטהר — מסייעין אותו: ראה שבת קד, א. וראה לקו"ת דרושים לשמע"צ ד"ה ה' לי בעזורי פ"ה (פט, ד ואילך) דגם לטהר אחרים במשמע.

אנשים . . . מורי דרך . . . נשים . . . הנהגת הבית . . . טף . . . המתחנכים: באר"א קצת י"ל: אנשים — מחוץ (חב"ד) נשים — מדות (חג"ת נה"ם), טף — מעשה בפועל (דיש לקטנים).

נשים . . . עקרת הבית: ראה ב"ר פע"א, ב. זח"א קנד, א. אוה"ת נ"ך כרך ב' ע' תמע. שם ע' תנחנ.

נשים . . . חינוך הטיפ, הבנים והבנות: ראה של"ה מד, א — נעתק בקונטרס תנוך לנער ס"ע 34 ואילך.

עולם קטן — זה האדם: תנחומא פקודי ג. זח"א לג, ב. תקו"ז תס"ט (ב, ק, א). וראה אדר"נ ספ"א.

לקו"ת במדבר ה, סע"א ואילך. זח"א קלד, ב. סה"מ תרכ"ו ע' קכו.

כלשון חז"ל: אבות פ"ד מ"א. וראה כתר שם טוב (הוצאת קה"ת) הוספות סי' צ. ושי"ב או"ת להה"מ (הוצאת קה"ת) קטו, א (בהוצאת קה"ת תשמ"א ואילך — סתצ"ג).

„להקהיל“ . . . כל תכונותיו: ראה מכתב ימי הסליחות ה"תשכ"ז (לקו"ש ח"ט ע' 447 ואילך) בנוגע ל„אסיפת“ כל מחדו"מ של האדם.

לדבר המלך, זה הקב"ה: להעיר שמצות הקהל היא לשמוע קריאת המלך, „ויראה עצמו כאילו . . . מפי הגבורה שומעה, שהמלך שליח הוא להשמיע דברי ה'אל“ (רמב"ם הל' חגיגה פ"ג ה"ז).

יחד לבני ליראה שמך: תהלים פו, יא.

וההוספה . . . תקרב עוד יותר . . . הזמן: כמחז"ל (סנהדרין צח, א. ירושלמי תענית פ"א ה"א. זח"א קטו, ב ואילך): זכו אחישנה. וראה שערי אורה ד"ה יביאו לבוש מלכות פ' צד, צו (פ"ז, א"ב).

ד' ימים שבין יום הכפורים וימי הסוכות: להעיר משיחת כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע (מבוא לפוקח עורים ע"ס 8): די תשובה פון די ד' ימים שבין יום כפור לסוכות . . . איז אין די ד' אותיות פון שם הוי"ו וואָס אין אדם. וראה גם סה"מ ה"תשי"א ע' 42.

ימים שבין יום הכפורים וימי הסוכות: ראה ויק"ר פ"ל, ז. והן ימי שמחה שבהן היו מתכנין את המזבח בימי שלמה (שירע אדה"ז או"ח סו"ס תרכד — ממג"א, מהרי"ל). וראה פע"ח וסי' האריז"ל במקומו. לקו"ת לוי"צ לזח"א ע' יא.

ויתירה מזו "אפילו חכמים גדולים שיודעים כל התורה כולה חייבין לשמוע בכוונה גדולה יתירה". והטעם לזה – מסכם הרמב"ם – "שלא קבעה הכתוב אלא לחזק דת האמת".

היינו⁵, בכדי שמעמד "הקהל" יפעל חיזוק גדול בדת האמת, במשך "כל הימים" – צריך שיהי' "באימה וביראה וגילה ברעדה . . ויראה עצמו כאילו עתה נצטוו בה ומפי הגבורה שומעה שהמלך שליח הוא להשמיע דברי האל-ל", כפי שהי' במעמד הר סיני, כי רק אז בכחו של מעמד הקהל לפעול ב"העם האנשים הנשים והטף" שיהי' אצלם "ליראה את ה'" כל הימים.

ויתירה מזו: מדברי הרמב"ם משמע שזה בעצם הטעם והיסוד למצות "הקהל" – לחזור ולחיות מזמן לזמן את מעמד הר סיני מחדש!

והביאור בזה: עיקר החידוש שבמעמד הר סיני ובמ"ת לא הי' בלימוד התורה ושמיעת מצוות ה', כ"א בזה שהי' באופן של ראי', כמ"ש "וכל העם רואים את הקולות גו'", "אתם ראי אתם גו'", "הראנוי ה"א את כבודו גו'", וכל זה הי' "בעבור תהי' יראתו על פניכם לבלתי תחטאו"¹⁰.

וכידועי דאינה דומה ראי' לשמיעה¹¹ – דשמיעה היא מרחוק (ולכן ביכלתה לתפוס רק דבר רוחני כמו קול וכה"ג, ונתפס רק בשמיעה – הבנה והשגה, רוחניות האדם), משא"כ ראי' היא מקרוב (ולכן ראי' תופסת בדבר גשמי, וגם פועלת על גשמיות גופו עד שהדבר הנראה מתאמת אצל הרואה), וכן הי' במ"ת ש"כל העם רואים את הקולות" – רואים את הנשמעי, ולכן נתאמת אצל כאר"א מישראל ש"אנכי ה' אלקיך" וכו'.

וזהו הטעם למצות "הקהל" בכל שבע שנים: בכדי שהדור שלאחרי מ"ת והדורות הבאים "יראו את ה"א ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת" – אינה מספיקה זכירת מעמד הר סיני שזוכר דבר שהי' בעבר, שאז האדם הוא בריחוק מהדבר; אלא צ"ל ענין מיוחד – מצות "הקהל", שכל ישראל, אנשים נשים וטף, נקהלים יחד כמו במעמד הר סיני, "ויראה עצמו כאילו עתה נצטוו בה ומפי הגבורה שומעה".

(5) בהבא לקמן – ראה לקו"ש חגה"ס תשמ"ח ס"ד.
 (6) בהבא לקמן – ראה לקו"ש נצ"י תשמ"ז ס"ו.
 (7) יתרו כ, טו.
 (8) שם, יט.
 (9) ואתחנן ה, כא.
 (10) יתרו שם, יז.
 (11) ראה אוה"ת ואתחנן ע' סב ואילך. סה"מ תרס"ג ע' יג ואילך. סה"מ תש"ט ע' מה ואילך. לקו"ש ח"ז ע' 121 ואילך.
 (12) מכילתא יתרו יט, ט. וראה גם ר"ה כו, א.
 (13) פרש"י יתרו שם, טו ממכילתא שם.

לקט משיחות ומכתבי כ"ק אדמו"ר שליט"א
 אודות מבצע "הקהל" – תשרי, שנת הקהל ה'תשמח

בלתי מוגה

א. בזמן שביהמ"ק הי' קיים, היו בכל "שנת הקהל" חוזרים וחיים מחדש את מעמד הר סיני, ע"י שהיו מקהילים את כל עם ישראל "אנשים נשים וטף" ביחד, "כאיש אחד בלב אחד", לשמוע "באימה וביראה", "פרשיות שבתורה", מפי המלך שהוא "שליח . . האל-ל", שהי' מעורר את בני' "ליראה את ה' אלקיך כל הימים".

"התורה היא נצחית" – ולכן, גם בזמן הזה שאין ביהמ"ק קיים, תוכנה הרוחני דמצות "הקהל" נצחי הוא, ועל כל אחד ואחת הזכות והחובה לעסוק במבצע "הקהל", להקהיל את בני' ולעוררם להוסיף ב"ליראה את ה'" ובאחדות ישראל, כדלקמן.

ב. מצות הקהל:

כתב הרמב"ם¹: "מצות עשה להקהיל כל ישראל אנשים נשים וטף בכל מוצאי שמיטה בעלותם לרגל, ולקרית באזניהם מן התורה פרשיות שהן מזרזות אותן במצוות ומחזקות ידיהם בדת האמת, שנאמר: מקץ שבע שנים במועד שנת השמיטה בחג הסוכות בבוא כל ישראל לראות גו' הקהל את העם האנשים הנשים והטף וגרך אשר בשעריך וגו'".

וממשיך הרמב"ם לבאר פרטי הדברים² – "אימתי היו קורין, במוצאי יום טוב הראשון של חג הסוכות, שהוא תחילת ימי חולו של מועד של שנה שמינית, והמלך הוא שיקרא באזניהם, ובעזרת נשים היו קורין כו'", "כיצד הוא קורא, תוקעין בחצוצרות בכל ירושלים כדי להקהיל את העם, ומביאין בימה גדולה, ושל עץ היתה, ומעמידין אותה באמצע עזרת נשים, והמלך עולה ויושב עלי' כדי שישמעו קריאתו וכו'".

ג. תוכן המצוה:

תוכן ומטרת מצות "הקהל" היא – בלשון הכתובי' "למען ישמעו ולמען ילמדו ויראו את ה' אלקיכם ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת. ובניהם אשר לא ידעו ישמעו ולמדו ליראה את ה' אלקיכם כל הימים".

ולכן – מסביר הרמב"ם – גם "גרים שאינן מכירין חייבין להכין לבם ולהקשיב אזנם לשמוע באימה וביראה וגילה ברעדה כיום שניתנה בו בסיני".

(1) הל' חגיגה רפ"ג.
 (2) וילך לא, יו"דיב.
 (3) שם ה"גד.
 (4) וילך שם, יאיב.

ד. "הקהל" – אחדות ישראל:

ענין¹⁴ נוסף ב"הקהל" (הבא כתוצאה והמשך להנ"ל) הוא שמקהילים את כל העם, אנשים נשים וטף, בקהל אחד¹⁵. היינו, שכל ישראל נעשים למציאות אחת של "קהל", קהל אחד – נקודת האחדות.

זאת ועוד: עיקר המכוון ד"הקהל" הוא – כהמשך הכתוב – "ליראה את ה'", היינו שעיקר ההדגשה אינה על הלימוד בהבנה והשגה, שבזה ישנה התחלוקת בכאו"א לפי ערך שכלו, אלא יל יראת ה' שכולם משתווים בה.

וכמודגש בלשון הרמב"ם (הנ"ל) "לשמוע באימה וביראה . . כיום שניתנה בסיני": עיקר החידוש דמתן תורה הוא – ההתגלות האלוקית שבמעמד הר סיני, שפעלה יראה ותכלית הביטול "וירא העם וינועו ויעמדו מרחוק"¹⁶, ובלשון חז"ל¹⁷ "מה להלן באימה ביראה ברדת ובזיע".

וכמו"כ ב"הקהל" – עיקר המכוון אינו בנוגע להבנה והשגה בשכלו, כי אם בנוגע לכוונת הלב, רגש האימה ויראה, כבמתן תורה, שלכן, בטלה ההתחלוקת שמצד ההבנה והשגה, אלא, כל ישראל מ"חכמים גדולים" עד ל"מי שאינו יכול לשמוע" מתאחדים במעמד "הקהל", "כאיש אחד בלב אחד"¹⁸, כפי שהי' בעת מתן תורה.

לפי זה גם יובן מדוע קריאת התורה במעמד "הקהל" היתה דוקא ע"י המלך¹⁹ – אף שלימוד התורה עם כל ישראל שייך, לכאורה, לסנהדרין²⁰ – כי מאחר שמטרת קריאת התורה ב"הקהל" היא "ליראה את ה'", דבר המאחד את כל בני ישראל, נעשה הדבר דוקא ע"י המלך²¹ ש"אימתו עליך"²², הוא זה שמעורר את הרגש של "אימה ויראה" המבטל את ה"אני"²³ ואת המציאות הנפרדת של השומעים, והרי המלך הוא "לב כל קהל ישראל"²⁴ שמאחד בתוכו את כל עם ישראל כמציאות אחת.

14) בהבא לקמן – ראה מכתב מוצש"ק פ' נצ"י כ"ה אלול תשמ"ז.
 15) ראה לק"ש ח"ט ע' 300 ובהנסמן שם בהע' 29. מכתב ימי הסליחות ה'תשמ"מ (לק"ש שם ע' 615 ואילך).
 16) יתרו כ, טו.
 17) ברכות כב, א. וש"נ.
 18) פרש"י עה"פ יתרו יט, ב. וראה מכילתא שם.
 19) משנה סוטה מא, א (וראה רש"י שם ד"ה שנאמר). פרש"י עה"פ וילך לא, יא. ובפרטיות – ברמב"ם שם ה"ג. וראה לק"ש נצ"י הנ"ל הערה 20. 34. וש"נ. וגם להדיעות דמלך לאו דוקא (ראה בהנסמן בלק"ש הנ"ל הערה 20) צ"ל ע"י גדול דוגמת מלך שבמשנה ולא סנהדרין וכי"ב.
 20) ראה רמב"ם ריש הל' ממרים. תדבא"ר פ"א. ועוד.
 21) ראה גם מכתב ימי הסליחות ה'תשכ"ו (לק"ש ח"ט ע' 445-6).
 22) קידושין לב, ב.
 23) ראה חגיגה ה, ב: מחוי קמי מלאכ. וראה סהמ"צ להצ"צ מצות מינוי מלך בתחילתה (דרמ"צ קח, א) שהמלך ממשיך ביטול בבני".
 24) רמב"ם הל' מלכים פ"ג ה"ו. וראה שו"ת הרשב"א ח"א סקמ"ח. להעיר מאגה"ק ר"ס כט. וראה לק"ש ח"ט ע' 165 ואילך.

ונמצא, שבמצות "הקהל" ב' ענינים הקשורים זה בזה – יראת ה' ואחדות ישראל.

ה. זמנה במוצאי שמיטה:

ע"פ האמור יובן גם מדוע מצות "הקהל" חיובה במוצאי שמיטה דוקא.

ענינה²⁵ של שנת השמיטה, "שבת לה"²⁶ – הוא:

(א) לגלות ולהביע את מלכותו של הקב"ה ש"הכל ברשות אדון הכל"²⁷, כי בזה שהאדם שובת, האדמה שובתת, והפירות הן הפקר – מוכח לעין כל שהקב"ה הוא האדון היחידי על האדם, השדה, ועל כל אשר בעולם. ונמצא שבשנת השמיטה מודגש בעבודת בני הענין ד"ליראה את ה'".

(ב) "שגם עובדי האדמה כאשר ישבתו בשנה ההיא יתעוררו לדרוש ה"²⁸, היינו²⁹, דע"י ששובתים מעבודת השדה וכרם, בטילה ההתחלוקת שבין איש לרעהו הקשורה עם החלוקה דשדה וכרם דכאו"א בפ"ע, חלקו המיוחד בארץ וכו', ומתגלית האחדות שבהם, ועד לההתאחדות דעובדי האדמה עם התלמידי חכמים – בשנת השמיטה – שאז עוסקים כולם בענין אחד בלבד "לדרוש ה'" – "אחדות ישראל".

ולכן³⁰ מהווית שנת השמיטה הכנה הרצוי' והמתאימה כדי לקלוט היטב את הענינים שבאים בשנת "הקהל" שלאחרי', שאז הוא הזמן שבו עולים כל בני "אנשים נשים וטף" בקהל אחד לביהמ"ק, שע"ז מתגלית אחדותם של כל ישראל כפשוטו בפועל ממש, ושומעים את קריאת התורה מפי המלך "באימה וביראה וגילה ברעדה . . כאילו עתה נצטוה בה ומפי הגבורה שומעה . . כיום שניתנה בו בסיני" בעת מתן תורה, שע"ז נפעל בהשומעים "ליראה את ה"א כל הימים".

ו. שייכותה בזמן הזה:

ידוע³¹ ש"התורה היא נצחית"³² בכל זמן ובכל מקום, ואף שכו"כ ממצות התורה הן תלויות בזמן ומקום, בכהנים ובלוים וכו' ובשאר תנאים, ובנדו"ד בזמן שבית המקדש ה' קיים ובמקום המקדש (כמו קרבנות כו') – הרי תוכן המצוות ברוחניות בנפש האדם קיים בכל זמן ובכל מקום.

25) בהבא לקמן – ראה מכתב מוצש"ק פ' נצ"י הנ"ל.
 26) בהר כה, ב. שם, ד.
 27) חינוך מצוה שכת. וראה חינוך מצוה פד.
 28) ספורנו ר"פ בהר.
 29) בהבא לקמן – ראה קונטרס "משיחות" ש"פ וישב תשמ"ז ס"ב. קונטרס "משיחות" ש"פ בא תשמ"ז ס"ט.
 30) בהבא לקמן – ראה מכתב עש"ק ח"י אלול ה'תשמ"מ (לק"ש ח"ט ע' 612). שיחה לנשי ובנות חב"ד כ"ב אלול תשמ"ז ס"ז.
 31) בהבא לקמן – ראה לק"ש חגה"ס הנ"ל ס"ז.
 32) תניא רפ"ז. וראה רמב"ם הל' יסוה"ת רפ"ט. ובכ"מ.

וכמו שמצינו בנוגע לקרבנות שאמרו חז"ל³³ "תפלות במקום קרבנות תקנום", ו"כלל³⁴ העוסק בתורת עולה כאילו הקריב עולה" וכו'. וההסברה בזה: מבואר בחסידות שכל מצוה כלולה ממחשבה דיבור ומעשה. ולכן, גם בזמן שאי אפשר לקיים את מצות הקרבנות **במעשה**, ישנו קיום המצוה **במחשבה** ע"י עבודת התפלה, עבודה שבלב, שנתקנה כנגד הקרבנות, וכן **בדיבור** – ע"י העסק בת"ת דקרבנות, דכל העוסק בתורת עולה כו', ועד אשר – "ונשלמה פרים שפתינו"³⁵.

עאכ"כ וביתר שאת וביתר עז בנוגע למצות "הקהל", שענין הנצחיות מתגלה בה במדה מרובה יותר מברוב המצוות, מכיון שברוב המצוות (שבהם הטעם והכוונה פרט או תנאי בלבד), הרי רק פרט מסוים הוא נצחי ולא גוף המצוה, וכמו במצות קרבנות הנ"ל שגוף ועצם המצוה – הקרבת הקרבנות בפועל, לא ניתן לקיימם בכל מקום ובכל זמן,

משא"כ במצות "הקהל", שבה תוכן המצוה ("לחזק דת האמת") וכוונת הלב והאימה וכו' שבמעמד הקהל הם מעצם המצוה כנ"ל – ומכיון שתוכן וכוונה זו (חיזוק דת האמת והאימה כו') נצחי הוא, הרי בודאי שאף שקיומה במובנה הפשוט ובשלימות כל התנאים קשור בזמן שביהמ"ק קיים, הרי היא נוגעת **בפועל**, במובנה הרוחני, בכל מקום ובכל זמן.

ובמיוחד בהמשך למה שדובר פעמים רבות במשך השנה החולפת, על הציווי³⁶ "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", וכפי שחז"ל³⁷ מפרשים: בתוך כל אחד ואחת מישראל, אשר בהתאם לזה יש על כל אחד ואחת, כולל ילדים קטנים, לעשות את ביתו, חדרו, כליו וכו' ל"מקדש מעט"³⁸, והתורה מבטיחה: "הבא לטהר – מסייעין אותי"³⁹, ועד להבטחת הקב"ה "ושכנתי בתוכם".

כמו"כ הדבר בתוקפו, ואדרבא ביתר שאת ויתר עז, בענין ומעשה כללי כ"מצות הקהל" שהיא "עמוד חזק וכבוד גדול בדת"⁴⁰ – שעל כל אחד ואחת מוטלת הזכות והחובה לבצע את תוכן מצות הקהל בבית המקדש בסביבתו ובו עצמו.

ז. שנת הקהל:

אף⁴¹ שקיום הציווי ד"הקהל את העם גו" בפועל ממש הוא בחג הסוכות,

(33) ברכות כו, א"ב.

(34) מנחות קי, א.

(35) הושע יד, ג. ש"ע אדה"ז א"ח מהד"ת ס"א ס"ט.

(36) תרומה כה, ח.

(37) ראשית חכמה שער האהבה פ"ו קרוב לתחילתו (ד"ה ושני פסוקים – סט, ב). ועוד.

(38) ראה יחזקאל יא, טז. מגילה כט, א.

(39) מגילה כט, א.

(40) חינוך מצוה תריב.

(41) בהבא לקמן – ראה התוועדות ש"פ האיזני, שבת שובה (א) ש.ז. ס"ו.

הרי זה ענין השייך גם לכל השנה כולה, החל מראש השנה. וכמודגש בפשטות הכתובים – "מקץ שבע שנים במועד שנת השמיטה", כלומר, **במוצאי שביעית**⁴², שזמן זה מתחיל ב"ה.

ויתירה מזו⁴³: הטעם לקיום מצות "הקהל" **בפועל בחגה"ס**, הוא כמבואר בפשוטו של מקרא "בחג הסוכות, בבוא כל ישראל לראות את פני ה' אלקיך במקום אשר יבחר", היינו, שההזדמנות הראשונה – בשנת "הקהל" – לאסוף את כל בני"י ביחד היא בחגה"ס כאשר הם עולים כולם לירושלים.

אבל הענין ד"הקהל את העם גו" שייך גם לכל השנה כולה, החל מר"ה. דוגמא לדבר⁴⁴ – ע"ד לשון הכתוב⁴⁵ "שנת היובל" **שכל השנה נק' בשם "יובל"** "על שם תקיעת שופר"⁴⁶ **דיום הכיפורים**⁴⁷ שהיא פעולה חד-פעמית, **ובתחילת השנה**.

ואין לומר שבשנת היובל שאני, משום שישנם בה דינים מיוחדים – חירות, העדר העבודה⁴⁸ וכו', שהם במשך כל ימות השנה בשוה בלי שינוי – דאי משום הא הו"ל להכתוב לקרוא לשנה זו בשם "שנת הצמיחות" או "שנת החירות" וכי"ב ע"ש הדינים המיוחדים שבה.

ויש לומר דמכיון שהדינים המיוחדים שבה באים בקשר ובהמשך להתקיעה שביהמ"כ – נק' כל השנה "שנת היובל" ע"ש התקיעה שבתחלת השנה.

ועד"ז י"ל בנוגע ל"הקהל": מצות הקהל כל תכליתה אינו פעולת ההקלה עצמה, אלא **התוצאה בימים שלאח"ז** וכמודגש בכתוב "למען ישמעו ולמען ילמדו גו' ליראה גו' כל הימים", ונמצא, שישנו ענין המייחד את כל ימות השנה הבא כהמשך לפעולת ה"הקהל" שבתחילת השנה, ולכן נק' שפיר – שנה זו – בשם "שנת הקהל".

ועפ"ז יומתק לשון הכתוב בנוגע לקביעת זמן "הקהל": "מקץ שבע שנים במועד שנת השמיטה", וכפרש"י שם "בשנה ראשונה, שנה שמינית קורא אותה **שנת השמיטה** כו'", להדגיש שזהו"ע השייך **לשנה**.

ולהעיר גם שמצינו בש"ס בכמה מקומות⁴⁹ שכל השנה הזו נקראת בשם

(42) פרש"י עה"פ וילך לא, י"ד.

(43) בהבא לקמן – ראה מכתב ימי הסליחות תשכ"ו (לקר"ש ח"ט ע' 445).

(44) בהבא לקמן – ראה מכתב ו' תשרי הנ"ל בהערה ד"ה שנת הקהל. שיחת ש"פ ואתחנן תשמ"א סכ"ב ואילך.

(45) בהר כה, יג. ובכ"מ.

(46) רש"י בהר שם, ו.

(47) בהר שם, ט.

(48) בהר שם. ר"ה ת, ב. רמב"ם הל' שמיטה ויובל פ"י ה"ד.

(49) מגילה ז, ב. סנהדרין צז, א. ועוד.

"מוצאי שביעית" דוקא (גם בנוגע למאורעות שאירעו בסוף השנה) ולא בשם "שנה השמינית" וכ"ב.

ח. המעשה הוא העיקרי⁵⁰:

המורים⁵¹ מכל הנ"ל שעל כאו"א הזכות והחובה להתעסק במצות "הקהל" במובנה הרוחני, בכל הזמנים (לא רק במוצאי שמיטה, בחג הסוכות), בכל המקומות (לא רק בביהמ"ק), וע"י כאו"א מ"א ישראל (לא רק ע"י המלך), שהרי כאו"א מ"א ישראל, חייב לקיים את הציווי⁵² "הוכח תוכיח את עמיתך", "ואהבת לרעך כמוך"⁵³, ע"י הפצת התורה והיהדות, בהקבלת קהילות בישראל לדרוש בעניני תורה ומצוות, ולהוסיף ב"ליראה את ה'" (הנקודה והתוכן דכל התומ"צ כמ"ש "ויצונו ה' לעשות את כל החוקים האלו ליראה את ה'"⁵⁴), ובאהבת ואחדות ישראל (כלל גדול בתורה, ו"זוהי כל התורה כולה, ואידך פירושה הוא"⁵⁵).

ויתירה מזו: כל מי שהקהיל מסיבות כאלה, אפילו כשלא היו ברוב עם גדול בכמות כו', והיו בימים ושנים רגילים, ראה במוחש שלב ישראל ער הוא לדת האמת וכו'. ומעשה רב ומכריע ומכריח לעשות כן מזמן לזמן. ועוד ואולי העיקר: העדר העשי' (בזה ובכל כו"ב) והשלילה – מביאות להעדר ושלילה!

ואם בכל הזמנים כן⁵⁶, הרי עאכ"כ בזמן המיוחד לזה, כמו בשנה זו שהיא "שנת הקהל" (ובימים הסמוכים לחגה"ס במיוחד*) שאז מקבלים אפשרויות וכחות בלתי רגילים לעבודה זו, וכידוע פי' האריז"ל⁵⁷ במ"ש⁵⁸ "הימים האלה נזכרים ונעשים" דכאשר מגיעים בתקופת השנה לזמן המאורעות שאירעו בפעם הראשונה, הרי כאשר מאורעות אלו חוזרים ו"נזכרים" כדבעי, הרי ע"ז "נעשים" ונמשכים אותן ההמשכות והבחינות שהיו בפעם הראשונה.

(* ולהעיר: האמור לעיל שיש להתעסק במבצע "הקהל" בזמנה"ז, אינו בתור עשיית "זכר" להקהל (ע"ד "זכר למקדש"), דכמשנ"ת במקום אחר⁵⁹ במצות הקהל לא שייך לעשות "זכר", ולכן לא מצינו במשך כל הדורות זמן הגלות שגדולי ישראל יעשו מעמד "הקהל" במוצאי שמיטה, אלא המדובר כאן הוא שיש להתעסק בענינה הרוחני והפנימי דמצות "הקהל", שנצחית היא בכל הזמנים ובכל המקומות, ויש לקיימה ב"בית המקדש" הפנימי והרוחני ש"בתוך כל אחד ואחת מישראל", כנ"ל בארוכה.

50 אבות פ"א מ"ז.

51 בהבא לקמן – ראה התוועדות שבת בראשית (ב) ש.ז. ס"ב.

52 קדושים י"ט, יז.

53 שם, יח.

54 ואתחנן ו, כד.

55 שבת לא, א.

56 בהבא לקמן – ראה לקו"ש חגה"ס הנ"ל. קונטרס "משיחות" י"ג תשרי וש"פ בראשית ש.ז.

57 רמ"ז בס' תיקון שובבים – הובא ונת' בס' לב דוד להחיד"א פכ"ט. וידועה הראי' ממשנה גיטין ס"ג:

בדוקין את היין .. ובהוצאת פאדר כו'.

58 אסתר ט, כא.

59 קונטרס "משיחות" י"ג תשרי וש"פ בראשית הנ"ל הע' 89.

וכאמור, מעשה רב – רואים במוחש את ההתרגשות וההתעוררות שנעשית אצל בני' בחיזוק התומ"צ ובר"ש – כאשר מספרים להם שבזמן שביהמ"ק הי' קיים היו מקיימים – בשנה זו – מצות "הקהל", ע"י המלך, ובמעמד כל ישראל וכו', ומסבירים להם שענינה הרוחני דמצות "הקהל" נצחית היא גם עכשיו, ע"י שכאו"א מהם ישתתף במבצע "הקהל" בפעולות שיביאו "ליראה את ה'" ולאחדות ישראל, כדלקמן.

ט. מבצע הקהל:

יש⁶⁰ לנצל כל הזדמנות, ובימי סגולה, שבתות וימים טובים במיוחד, כדי לכנס ולהקהיל יהודים – אנשים, נשים (כמובן – בנפרד) וטף, עד ל"קטני קטנים", לכנס אותם ב"מקום" קדוש, כלומר באוירה קדושה, ולנצל את הדבר לשם התחזקות והוספה ב"ליראה את ה'" ובאחדות ישראל, ע"י שכל הנאספים שומעים ולומדים ביחד ענין מסויים בתורה, נותנים צדקה ביחד, ומתפללים ביחד.

במיוחד זוהי חובתו של כל מי שהוא בבחינת "מלך" במסגרת שלו – מנהיג ומשפיע בסביבתו, רב בקהילתו, מחנך בכיתתו, אב במשפחתו, מנהל במוסדו, וכל בעל הנהגה והשפעה על מסגרת שמאגדת תחתיו ציבור כל שהוא.

ועד"ז אצל כאו"א, אנשים נשים וטף, שבא במגע עם אחרים – בני משפחה, ידידים, מכרים, שכנים, חברים לעבודה, חברי כתר וכו', שבדאי יש לו השפעה במדה מסויימת עליהם, ומובן שעליו לנצל את השפעתו זו עבור השליחות המיוחדת שמוטלת עליו בשנת "הקהל",

"לקרוא באזניהם", להשמיע את דברי התורה ומצותי' בכל מקום שידו מגעת, איש איש בהתאם לדרגתו ומצבו, בתוקף וברצינות, ועד שהדבר ייצור רושם עמוק והשפעה ממושכת על השומעים – השפעה שתבטא בחיי היום-יום, במשך כל השנה, ובמשך כל שבע השנים, מ"הקהל" זה ועד ל"הקהל" הבא, בהתנהגות המבוססת על "ליראה את ה'": לימוד התורה וקיום המצוות, וביחד עם זה – בשמחה ובטוב לבב, כפי שהדבר מודגש בעובדה שמצות "הקהל" היא ב"זמן שמחתנו" בחג הסוכות.

כך בימים הסמוכים לחג הסוכות, ולהמשיך בכך לפחות פעם בחודש במשך שנה זו.

י. "הקהל" ביחיד:

בנוסף ע"ז צריך כאו"א, אנשים נשים וטף, לעסוק ב"הקהל" בנוגע לעצמו, "להקהיל" ולאסוף את תכונותיו השונות, שהם בדוגמת "אנשים נשים וטף",

60 בהבא לקמן – ראה מכתב ו' תשרי ש.ז. קונטרס "משיחות" י"ג תשרי וש"פ בראשית הנ"ל.

ולהכניס אותם ב"בית המקדש" הפנימי שבו, שיהיו חדורים כליל ב"ליראה את ה'", כדלהלן.

"אנשים" – ניחנים במעלה של עוצמה וכח הנהגה, להיות מורי דרך בהתנהגות הכללית, הנהגה מחוץ לביתו וכו'; **"נשים"** – הן בבחינת "עקרת הבית", הן מנהלות את הנהגת הבית, התחלת חינוך ה"טף, הבנים והבנות וכו', ואילו ה"טף" – הם המתחנכים, המקבלים, הם מודרכים ע"י הוריהם ומחנכיהם.

וכך גם ב"עולם קטן" – זה האדם⁶¹: אצל כל אדם ישנן (צריכות להיות) כל התכונות האמורות: התוקף והעוצמה של "אנשים", הזמן והכחות שלו המסוגלים וצריכים להנהיג ולהשפיע ולהאיר מסביבו, בהנהגת העולם, וכן – של "נשים" – בהנהגת הבית, ויחד עם זה הוא צריך להיות גם תלמיד ומחונך, כלשון חז"ל⁶² "איזהו חכם – הלומד מכל אדם".

ואצל תלמידי הישיבות⁶³ – לכל לראש בנוגע ללימוד התורה ("תקרא את התורה הזאת") – שצ"ל בכל ג' התכונות דאנשים נשים וטף: **אנשים** – תכונת **התוקף** וההנהגה. **נשים** – עקרת הבית, ניצול המדות ורגש **שבלב** לעשות סדר בכל עניני ה"עולם קטן", "עיר קטנה זה הגוף"⁶⁴, וטף – התכונה דתלמיד ומקבל, "איזהו חכם הלומד מכל אדם"⁶², ועאכ"כ – מהתורות ושיחות קודש של רבותינו נשיאינו.

וכאן באה מצות "הקהל" ומלמדת את כל יחיד, ב"עולם קטן" שלו, שהוא נדרש "להקהיל" לאחד ולאסוף את כל תכונותיו השונות, של "אנשים נשים וטף" שבו, ולהכניס אותם ב"בית המקדש" הפנימי שלו, בהתמסרות מוחלטת לדבר המלך, זה הקב"ה, עד שיהיו כולם חדורים כליל ב"ליראה את ה'".

יא. מוסדות וארגונים:

הדגשה מיוחדת ועיקרית במבצע "הקהל" – בנוגע למוסדות וארגונים יהודיים, שהרי ס"ס זהו התפקיד **האמיתי** והעיקרי של כל מוסד וארגון יהודי, איזה שיהי' (ארגון בעלי מלאכה, בעלי מקצוע וכיו"ב) **לאחד** אנשים שונים שיש להם תפקיד ומטרה **משותפת**, ובמיוחד מוסדות וארגונים של יר"ש שבודאי תפקידם **לאחד** את כל החברים/תלמידים הנמנים עליהם, ולחזק אותם **בתומ"צ** וביר"ש, וע"י שמוסיפים באיחודם וביר"ש שלהם מתווסף בהאחריות של

61 תנחומא פקודי ג. זח"ג לג, ב. תקנ"ז תס"ט (ק, ב. קא, א). וראה אדר"נ ספ"א. לק"ת במדבר ה, סע"א ואילך. זח"א קלד, ב. סה"מ תרכ"ו ע' קכו.
62 אבות פ"ד מ"א. וראה כתר שם טוב (הוצאת קה"ת) הוספות ס"ד. ושי"נ. אר"ת לה"מ (הוצאת קה"ת) קטו, א (בהוצאת קה"ת תש"מ ואילך – סתצ"ג).
63 בהבא לקמן – ראה ברכת כ"ק אד"ש להת' ערב יוה"כ פ. ש.ז. ס"ד.
64 נדרים לב, ב.

החברים/תלמידים לקיום תפקידם, ובמילא בהצלחת הנהגת המוסד בכללותו ובקיום תפקידו.

ואי לזאת – כדאי ונכון ביותר שכל קהילה קדושה, ארגונים ומוסדות יהודיים, ובפרט אלו המתעסקים בהפצת התורה והיהדות, ובודאי – מוסדות חינוך, ישיבה, חדר, תלמוד תורה, גן ילדים וכיו"ב – להשתתף ולעמוד בראש, במבצע "הקהל", הן בנוגע לחברים/תלמידים שבמוסדות ובארגונים שלהם, לכנס אותם מזמן לזמן, וללמוד עמהם ענין בתורה, לתת צדקה, ולהתפלל ביחד – ובכדי שיהי' לזה קיום, כדאי לעשות זאת באופן מסודר, אחת לחודש וכיו"ב (בהתאם לתנאי המוסד) – ועל ידם גם להוריהם, ובני משפחתם, ידידיהם ומכריהם וכל מי שבאים במגע עמהם – מחוץ למוסד, בפעולות שיביאו להוספה ב"ליראה את ה'" ובאחדות ישראל. ולדוגמא: על מורה לעורר את תלמידי כתתו שישפיעו על חבריהם, ואפילו על הוריהם – "והשיב לב אבות על בנים, ע"י בנים"⁶⁵ (כמובן בדרך של כבוד אב ואם וכו') – להקהל ולהתאסף ביחד ללמוד ענין מסוים בתורה ולהוסיף ביראת ה'.

יב. רישום כרטיסים:

נהוג בעולם שכאשר אנשים מקבלים ע"ע (ביחד) החלטה מסויימת, ורוצים שההחלטה תהי' בתוקף וברצינות ושתקיים בקביעות בפועל – רושם כל אחד מהם שקיבל ע"ע לקיים החלטה מסויימת זו. והתועלת בזה כפולה: א) ע"י מרגיש האדם יותר אחריות ובמילא גדול יותר הסיכוי שיקיים את החלטתו. ב) ע"י שרואה שישנם עוד משתתפים שהגישו בכתב שגם הם יעשו כך, הרי"ז מוסיף עידוד וחיות בכל אחד מהמשתתפים לקיים זאת בפועל כמש"נ⁶⁶ "איש את רעהו יעזור", ומעורר עוד אנשים לבוא ולהצטרף לרעיון.

ומכיון שכל ענין ודבר שבעולם, ובפרט דבר טוב – מקורו בתורה, וכלשון חז"ל⁶⁷ הידוע "מנא הא מילתא דאמרי אינשי", מובן שיש לנצל את ההנהגה האמורה עבור עניני טוב וקדושה, ובנדו"ד – עבור מבצע "הקהל".

ולכן, כדאי ורצוי ביותר שבכל קהילה, מוסד חינוך, ארגון וכו' ידפיסו כרטיסים מיוחדים שיחלקום בין החברים/תלמידים הנמנים עליהם, בכדי שכל מי שמקבל ע"ע לעסוק בענין "הקהל" – ירשום על הכרטיס: 1) שמו ושם אמו, כתובת וטלפון. 2) שמקבל ע"ע **בלי נדר** לעסוק ב"הקהל את העם" לפעול על אחרים (וכן להודיע שמות של מכרים וידידים ע"מ להזמין) ליטול חלק בכינוסי "הקהל" וע"י להוסיף ביראת ה' ובאחדות ישראל. 3) (בכרטיס כדאי גם להציע ש)אלו המעוניינים – נותנים רשות להתקשר אליהם מזמן לזמן, פעם

65 סוף מלאכי. וראה סוף מס' עדיות.
66 ישעי' מא, ו.
67 ב"ק צב, א ואילך.

בחודש וכי"ב, לקבל פרטים על הפעילות, ולהתעניין אצלם באם נצרכים לעזרה או עצה בחיזוק הפעולות.

את הכרטיסים האלו יש למסור לאדם מיוחד, שעל המארגן בכל קהילה למנות עבור זה (את עצמו או באי-כחו), ומתפקידו יהי לטפל בכרטיסים ולהחזיקם באופן מסודר ביותר, לתועלת הענין.

וכאמור, ברישום הכרטיסים ישנה תועלת מרובה, ומכמה טעמים: (1) ע"ז מרגיש יותר אחריות לקיים את החלטתו. (2) ע"ז מתוסף ב"אחדות ישראל" – אחדות בין אלו שעוסקים בעבודה של "הקהל". (3) כאשר רואים שרבים נרשמו לזה הר"ז מעודד עוד אנשים להצטרף לזה. (4) והוא העיקר: ע"י שכל יחיד מתאגד עם מקום מרכזי – זה יעזור לו בפעולותיו ב"הקהל", כאשר יצטרך (וכל אחד נצרך פעם) לעזרה או עידוד ועצה טובה וכי"ב, יוכל לפנות למרכז שיש להם בדרך-כלל יותר אפשרויות לעזור, יותר קשרים, מומחים וכי"ב.

יג. אופן ההתארגנות:

הזריזות תשובח – ולכן, ראשית, על כל מוסד חינוך, קהילה וכו' להתארגן בארגון מבצע "הקהל" משלהם, שאז גם קל יותר לפעול על אנשי אותו החוג שישתתפו בזה.

ולאחר מכן כדאי שיצטרפו עם קהילות ומוסדות אחרים – כי כאשר נוסף בה"ברוב עם", הר"ז מוסיף עידוד וחיות בכל אחד מהמשתתפים בידועו שהוא חלק מ"קהל" גדול ביותר.

בשכונה שמתגוררים יהודים רבים – אף שישנם אירגונים שונים – כדאי שכולם יצטרפו ברשימה אחת.

יד. פרסום במכתבי-עת:

בכדי לשתף במבצע זה יהודים רבים ככל האפשר (גם כאלו שאינם נמנים באף מוסד או ארגון וכו') – יש לפרסם זאת בכל מקום שאפשר, ובמיוחד – ע"י מודעות במכתבי-עת (הראויים לשמם) המגיעים אל יהודים, ומודפסים באלפי עותקים, ובמודעות – לצטט כמה שורות אודות תוכן המבצע, ולצרף גם כרטיס שיוכלו לגזור ולשלוח לכתובת הארגון או המוסד וכי"ב המארגן את המבצע.

טו. שיתוף פעולה:

כדי שהמבצע ייעשה באופן מסודר ומאורגן – על המוסדות והארגונים השונים להתדבר ביניהם. ואף שההצעה הנ"ל – שנלקחה ומיוסדת על מצות הקהל שבתורה שבכתב, ומיוסדת על גודל הענין ד"ליראה את ה'", ואהבת ואחדות ישראל, וגודל כח הציבור וכו' – שייכת לכל אחד מבנ"י, בלי יוצא מן הכלל, שהרי תורה אחת וש"ע אחד לכולנו, בכל זאת כדי שההצעה הנ"ל תבוא לידי פועל ובהצלחה רבה, כדאי שהמוסדות והארגונים יתדברו ביניהם, ובודאי יסכימו אח"כ להצטרף ולהתאחד ביחד, כנ"ל.

בלתי מוגה

טז. ויה"ר שפעולתו של כא"ר מישראל ב"הקהל את העם האנשים הנשים והטף", תמהר ותזרז עוד יותר את קיום היעוד⁶⁸ "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל", שהקב"ה "אוהז בידיו ממש איש איש ממקומו"⁶⁹ ומקהיל את כולם יחדיו – "קהל גדול ישובו הנה"⁷⁰, לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש ולבית המקדש, וזוכים לקיים מצות הקהל כפשוטה – שמיעת פרשיות התורה מפי דוד מלכא משיחא, "שליח הא-ל", מתוך שמחה וטוב לבב, תיכף ומיד ממש.

68 ישע"י כז, יב.

69 פרש"י נצבים ל, ג.

70 ירמ' לא, ו.

בלתי מוגה